

מסורת הש"ס

(א) עדות פ"ב (מ"א),
(ב) ג"ז שס, (ג) וטס מי
רש"י, (ד) ויקרא יב,
(ה) וְלֹא אַחֵר דִּים הוּא,
(ו) וְיִסֵּר תוֹס' עִירוֹנָן לָט,
דִּים הִיּוּ אוֹכֵל וְחַי יוֹמָא
פ: דִּים וְחֵמֶה וְנִחְלִין פו:
דִּים כָּל מַשְׁקָה וְכִרְסוֹת
יב: דִּים וְחֵלְבֵן, (ז) וְעֵשׂ
כִּרְשִׁי דִּים אֲבָל,

גליון הש"ס

תשוב' ד"ה ראיבא.
דמשקין מטמא בפתות
מדיניות ב"ה. ע"י נרש"י
לקמן דף ח ע"ב ד"ה אבל
לית בהו רעיעות;

רבינו חננאל

תניא אבא אשור ארמי
 שח' מרדו היה חורשת
 בה' המשתה' כר' מנחם
 אמר רב' וניח' נח' בהרבה
 מיהימ' של' כניח' אל'
 נמנו' מלפ' הר' הבשר
 שנטמא' ב' הר' המטמא'
 ע' הבשר' שנטמא' בא'
 המטמא' כר' וקטא' אה'
 כלל' אר' שר' דר' וקטא'
 כ' הוא' א' המטמא'
 כר' נ' אבות' המטמא'
 השר' ושכבת' דר' וקטא'
 מה' כר' והננו' ב' נקרא'
 ול' המטמא' והננו' ב' ש'
 ראש' נקרא' ול' ש'
 והננו' ב' ש' נקרא' ול'
 שליש' אקשין' אהר'
 מכר' בשר' שנטמא' ב' הר'
 המטמא' ול' ש' הוא'
 ש' שר' י' היה' ש'
 שנטמא' בא' המטמא'
 אלא' נפעה' נפעה' בא'
 המטמא' ול' ראש' כ'
 נ' באר' משר' י' היה'
 ש' ש' השח' י' נ' נ'
 בבשר' הזה' שהיה' ול'
 ש' אל' המטמא' ול' המטמא'
 ש' של' היה' נ' עתה'
 כשנ' ב' הר' הראשון'
 נעשה' ול' מה' הראשון'
 לו' דקח' במת' אפי'
 שמוס' לו' טומא' על'
 שמוס' ופ' ב' ירודה'
 ול' דמתי' ול' ש' הוא'
 שעה' הבשר' שנטמא'
 וזל' שליש' והבשר' שנטמא'
 בא' המטמא' נפעה' הוא'
 ול' ראש' ונאש' נ'
 כבשר' שהיה' הר' שליש'
 ש' ונה' המטמא' לו'
 טומא' ש' עתה' היה'

שפי פרות היו חורשום. אותו היום לסימן: **בכר המסחה.** הוא היום: **בתני' מימים של כהנים.** הכא נקט לה משום סיפא דקמני מדבריהן למדנו ששורפין תרומה כו': **מלשרוף אם הכשר שנשמה בולד הטומאה.** שנגע בשר קודש זה בראשון לטומאה וה"ל איזה שני ולא נמנעו ממנו למשורפו עם חמור ממנו ממנו (דף עה.) שנגע בשר הטומאה דהואיל ואף זה הקל לשרפה עומד לא חשו אם מטמאין אותו יותר ממה שפי'. ובגמרא אפרם מלי תוספת טומאה איכא הלא גם בראשונה בולד טומאה נגע ועכשיו חזר ונגע בולד הטומאה: **מלשרוף שמן.** על תרומה: **שנפסל בטבול יום.** והוא שלישי בולד יום פוסל את הטומאה עם המורה ביבמות פרק הערל (דף עה.) מככל קודש לא נגעו' ויולדת משטנבלה לקוף ימי טומאה עד מלאכת ימי טהרה שלה טבולת יום ארוך היא שפי אינה ראויה להביא כפרה עד יום שמונים ואחד אלמלא לא היו הערב שמש דילה עד שקיעת החמה דשמוני': **בכר שנשמה בטמא מה.** טמא מה את הטומאה' הוא וטמא כלם דכתיב (במדבר יט') וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש הנוגעת טמאה עד הערב בפרשת פרה גבי טומאת מה אלמלא טמא מה טמא אלס ושלא הכתוב את הטומאה כשר ונבילה שמתמאין אדם ולא כנוגע בהן שאין מטמא אלא אוכלין ומשקין דכתיב (ויקרא יח') כל אשר יגע בו יטמא מכל האוכל אשר יאכל אשר יגע עליו ימים יטמא וכל משקה אשר ישתה ככל כלי יטמא אלמלא לא מקבל טומאה מן הכלי שקיבל טומאה מן השקן אלא אוכל ומשקה בלבד ולא אדם וכלים והאי גר היה לראשון ועכשיו ים כאל תוספת טומאה שמתחלה היה שמן זה שלישי וחזר ונגעה שני ע"י הגר דהואיל ויש טומאה עליו לא חיישינן ליה ומותר להוסיף בדיד: **מדבריהן למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח.** עם זמן הביעור דהואיל והולכת לאיצוד את הטהורה ואסורה מדאורייתא לא חיישינן לשמירתה וז"ל ש' שחזקין את לשמרה טהורה דכתיב (במדבר יח') את משמרת תרומותי: **אינה היא הפדס.** אי אשה יכול למנוח את זו מדבריהן. ובגמרא (יט.) מפרש אמאי אינה היא המדה: **ומידים ר"א כו'.** רבי יוחנן קאמר לה דאע"ג דאיפלוג ר"א ורבי יהושע בשריפת תרומה בזה מדור ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה: **בב' שני ושני הוא.** מתחלה היה שני ועדיין שני הוא: **הכא בולד וולד עסקין.** האי בולד הטומאה דקמני מתני' וולד וולד קאמר דהייט שני ובשר שנגע בו הוה שלישי וכי הדר שרפי זה בדיד בשר שנשמה בזה הטומאה

שהוא ראשון חזר ונעשה שלישי זה שני: והא' אין אוכל מטמא אוכל. וכיון דלא מטמא ליה מאי תוספת איכא: (סוואין) טושה כיוצא בו. ואין מטמא אוכל כיוצא בו: הוא טמא. משמע מיעוטא: אבל תרומה וקדשים טושה כיוצא בה. דלפיאן מנבחה מקרא מלא. לא הויה ממשמעו לא תרומה ולא קדשים אלא דבר שלם וכבר נגזרו בללקמן [פ.] אבל לאורייתא לא מטמא אלא אוכל משהקדש ומאוכל: אבל משהקדש כדרי בשר. כשנע צלח וטומאה היה משהקדש עליה ומטמא הבשר שנקד פס. וזה מחמת המהקדש ונעשה וטמא דבר היו ראשון: ביינו פס. דרי' מנעיל דתרינגא צבאי ומאי

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים יד.

שתי פרות היו חורשות. בירושלמי ד"ק ירושלם לא מקום שנהגו
 זו שלא לעשות מלכא כדומר שנהגו הוא להגות שם
 חסור כיון שמקצתיו שם חף ממקומות שבהם כהן חסור ומשני
 תרומה וקדשים עושין כיוצא בהן. אבל כהן כהן.
 פירש בקונטרס דנפיק מקדא דחגי
 אל הללם ואל הנזיר ולר"י דמפרש
 קמן [ד.י.א.] ואז לא הנזיר אור"י דנקפא
 ליה מנכסיו אשר יגר בכל טמא לא
 יאכל (ויקרא י') אפי' באוכל ותרומה
 נפקא לן כיון דלא מצינו למימר
 מקדא מלוא דבר הכבוד דהא איכא
 קדשים עושין כיוצא בהן טיק קדא
 דדמי טפי דהיינו חולין:

דְּרֵאִיכָא משקין בחדרי בשר. מנאן
מקדקן ריב"א? * דמשקין
ממטמא פחות מריבייתא דתסם
משקין דבהי צל בשר בן דתן ריעות
ולקמן (דף פ. א.) נמי אמרו גבי
מים אבל פחות מריבייתא טמאים
הוא דלמחר בפרק אין מעמידין
ע"פ (דף פ. א.) וסם אין נסך דריעות
ומתחת משקין מריבייתא ובפ"ב דגדה
דף ע"ט. גבי דם הירוק וזכמה דוכתין
אומר ריב"א דנפסול גויה איירי
שיעורו מריבייתא דלמחר במעילה
בפרק קדשי מוצא (דף פ. א.) דכל
המשקים מנפטרין לפסול הגוייה
מריבייתא ור"י מפרש דהא דבעינן
מריבייתא היינו בכך דעיקר טומאה
לאילו דלורייא כגון סתם מין כותים
ודם הירוק ולפי' ביתר מריבייתא
הא מטמא מדלורייא אבל שאר
משקין מדלורייא בכל שהוא ור"ס
אומר דמדלורייא בעינן מריבייתא
לגטמא אחרים אבל מדלורייא טמאה
לאחרים בכל שהוא ולפי' ז"ל דהשתא
לא מסיק אדעתיה שאוכל עומא
אוכל אפילו מדרבנן מדלורייא
לאצוקמא משקין ומדרבנן ולא מוקי
על דאין מוטמא מדרבנן
ואף על גב דאין אוכל טמאה אוכל
אפילו מדרבנן מכל מקום משכחנא
שלישי ע"י עמים וזכורה או על
ידי משקין דלמחר לא גזרי דכל
הפוסל את התרומה טמאה משקין
ליתום מחלה:

עם בשר ומשקין מיביע י"ה.
וה"ת אמאי לא פריך מאי
איראי שנטמא בזבז התעומה אפי'
גראשון ושני מוסר דפרקי לקמן על
דריע ו"ל משום דרבי מנחם קאמר
ממיהם של כהנים משמע שמעולם
כיון הוה אף קודם י"ח דבר גמורו
דכל הפסול התרומה מטמא משקין
למיתא תחלה דנפיק לשבת דף
ד: וסו' מוקי האוכלין והכלים
שנטמאו במשקין במשקין הנאים
מתמא ידים ולפי שגמורו ידים
פוסלין התרומה עושין המשקין שנטו
בזבז מלכא:

מא' קא משמע לן דשלישי מותר
 אין אוכל מטמא אוכל מדאורייתא
 מותר לעשות אף שני דאורייתא:
 ואילו

12) **שפיר** דמנתי בקדשים קיימי:
וילס ונבואת חגי טומאות דרבנן ויגבו
יליף לה דלכול מטמא משקה ומשקה
המשקה ראשון וכששורפה עדיין הוא
ליה טומאה מדרבנן: **מאי הוי שני**.
דות על עדות חידוש על חידוש:
בחלל

עין משפט
נר מצוה

קב א מ"י פ"ט מ"ב
פסולי מוקדשין ה"ו:
קד ב ג מ"י פ"ג מ"ב
חמץ ומלה ה"ז ד:
קה ד מ"י פ"ט מ"ב
פסולי מוקדשין ה"ו:
קה ה מ"י פ"ז מ"ב
אבות הטומאה ה"א א
סמך עשר רמז:
קז ו מ"י פ"ט מ"ב
פסולי מוקדשין ה"ו:

יה אור השלם

ו. וכי יתן מים על זרע
ותפל מגבלתם עליו טמא
הוא לכם: ויקרא יא לח

נח חננאל (המשקד)

ואלו אוכל מטעם אכיל
 תלו וכן יתן מים על
 זרע ושל מנבלתם עליו
 טמא הוא ולם. ואם טמא
 הוא עושה טמא כיצואו בו
 הנחת למאן דאמר בחבלין
 וכן. ועשה. ולמאן דאמר
 בחבלין ובחרוזה נמי
 הוא עושה, אבל בקדשים
 עושה טמאה כיצואו בה
 ספי, דרתי קדשים וטמא
 אבל לרבינא דאמר אפילו
 קדשים נמי הוא עושה
 אכל ככל כיצואו בו
 מאי איכא למיהי וספיח
 רב נחמן ב' יצחק וספיח
 דתן אוכל כלי דרתי מטמא
 חבירו אל כלי משקה, וכן
 המשקה חבירו, וטמא נמי
 כגון דאמאי שקיף הבשר
 או הבשר דאמאי שקיף הבשר
 מהמט משקין, ונראה.
 ואפיק דאמר אוכל מטמא
 אוכל מדאורייתא, ומתני
 דקתי נמי מטמא כשר
 אחר חרובין.

מִתֵּן הַיּוֹסֵף ר' עקיבא
 מִיִּידֵם לֵב מִדִּים כֵּן
 וְאֶקְשֶׁן לֵב מִדִּים כֵּן
 שֶׁמֶסֶל טְבוּל יוֹם מֵאֵל
 הוּא וְשֵׁלִי, לֵב הַטְבוּל
 הוּם מִסֵּל וְאֵנוּ מִטְמֵא.
 וְשֵׁלִי-י מִסֵּל וְאֵנוּ
 מִטְמֵא. דָּתֵן בְּטוּרֹתָ יוֹם
 הָרִאשׁוֹן לִשְׁלֵשׁ בְּטוּרֹתָ
 טַמְאָן וְטַמְאָן. לִשְׁלֵשׁ
 מִסֵּל וְלֹא מִטְמֵא, וְהַתִּפְקָה
 טְבוּל יוֹם מִיִּידֵם הַתִּפְקָה
 לִי תוֹרֵמָה הַשּׁוּמָה וְהַשְׁמָן
 לֵב לִתְחִיל וְסֵל טְבוּל
 יוֹם בִּקְצֵתָּהּ וּפְסֵל טְבוּל
 כֵּלָן, נִמְצֵא וְהַשְׁמָן
 טְבוּל וְאֵנוּ מִיִּידֵם לֵב
 כִּדְנֵגֵי שֶׁל בּוֹה הַשְׁמָן
 הוּא טַמְאָן מִטְמֵא כֵּן
 שֶׁנֶּהֱיָא לֵב הַטְבוּל
 וְלֹא רִאשׁוֹן, הָרִאשׁוֹן שֶׁנֶּהֱיָא
 מֵן נֶעֱשֶׂה וְלֵב שֶׁנֶּהֱיָא
 מֵאֵל קִיָּיל ר' עקיבא
 לִשְׁלֵשׁ מוֹרֵל לִשְׁלֵשׁ שֶׁנֶּהֱיָא
 שֶׁנֶּהֱיָא דֵּר תוֹרֵמָה מִן
 הַכֹּהֲנִים. וְמוֹקֵץ רֵב הָרִדָּה
 לִתְחִיל לֵב מִן מִחֶמֶת.
 דִּלְמָנָה אֵבֵר חֲלָל הוּא